

βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τῆς μεγάλης ταινίας τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ὠνομάσθη δὲ καὶ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως αὐτοκρατορικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1859 ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ πριγκίπισσαν τῆς Σαβοΐας Κλοτίλδην· τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς τὸ προανάκρουσμα οὕτως εἶπεν τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας, ἔδωκε δὲ ἀφορμὴν εἰς πλείστας συζητήσεις. Κατὰ τὴν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῆς Ἰταλίας πολεμον ὁ πριγκιπὴς ἡγούμενος στρατιωτικῷ σώματι προησπίσθη τὴν Τασκάνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγκατέλειπεν ἢ μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Βιλλαφράγκας. Ἀλλὰ περισσώτερον ἢ ἐν τοῖς ἰταλικῶς πεδίοις ὁ πριγκιπὴς διεκρίθη ἐν τῇ Γαλλικῇ Γερουσίᾳ ὡς ῥήτωρ κατὰ τὰ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἰταλίας ἔτη. Τινὲς ἐκ τῶν λόγων του ἐσημείωσαν ἐποχὴν.

Κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου εὐρίσκετο ἐν Νορβηγίᾳ προεἶπεν ἅμα τῇ περὶ τοῦ πολέμου εἰδήσει τὴν ἀπώλειαν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν. Μετὰ τὰς πρώτας ἤττας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Βίκτωρι Ἐμμανουὴλ καὶ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Πρωσίας. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς Σικελίαν, ἐμαθε τὴν πτώσιν τοῦ Σεδάν. Κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1872 ἐξεδιόχθη βίᾳ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους μετὰ τῆς συζύγου του. Ἡ διάστασις αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος Γ' τοῦ πρώτου ἕνεκα τῆς διακηρύξεως περὶ συμμαχίας δημοκρατικῶν καὶ Βοναπαρτιστῶν ἐκορυφώθη διὰ τῆς πολιτικῆς διαθήκης τοῦ υἱοῦ τοῦ πρώην αὐτοκράτορος, ἀνακηρύξαντος κληρονόμον τῶν ἀξιώσεων του ἀντὶ τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἐκείνου πριγκίπα Βίκτωρα. Ἐκτοτε δὲ χρονολογεῖται τὸ ἀδιάλλακτον μίσος τοῦ πριγκίπου Ναπολέοντος κατὰ τοῦ υἱοῦ του ἢ το κυρίως χαρακτὴρ ἐπαναστάτου ἐπαναστάτου κατὰ τῆς κοινωνίας, τῶν κυβερνήσεων, τῆς Ἐκκλησίας.

Σαμάρεια

Ὁ βασιλεὺς Ἀμρί, ἐλθὼν ἐκ Θερασῶ ἠγόρασεν ἀντὶ 2 ταλάντων ἀργυρίου τὸ ὄρος Σεμέρ ἢ Σεμερόν παρὰ τοῦ Σεμάρ καὶ ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν (930 π. χ.) καὶ ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς καθέδραν καὶ Ἰσραὴλ καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς καταργήσεως τῶν 10 φυλῶν, ἦτοι 2 σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, πρωτεύουσα τοῦ κράτους Ἰσραὴλ ὑπὸ διαφόρους βασιλεῖς. Ἡ Σαμάρεια δις μὲν, πρότερον κυριευθεῖσα ὑπεξέφυγε τὸν κίνδυνον, τέλος ἐκυριεύθη (721 π. χ.) μετὰ 3 ἐτῶν πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Σαλμανάσαρ. Κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν καὶ τέλος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ὑρκανοῦ (109 π. χ.). Περιῆλθε δὲ διὰ τοῦ Πομπηίου εἶτα διὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου εἰς τὴν κατοχὴν Ἡρώδου τοῦ

Μεγάλου, ὅστις ἐμεγεθύνεν, καὶ ὠχύρωσεν αὐτήν. Εἰς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος καὶ πρῶτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου περιῆλθεν εἰς τὸν Ἀρχέλαον. Κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων διὰ τοῦ πυρός. . .

Ἡ Σεβάστεια τανῦν κείται ἐπὶ λόφου μετ' ἐκτεταμένης τερπνοτάτης θέας. . . μετὰ πολλῶν ἐρειπίων. . . ὧν ἄξια περιεργίας εἶνε τὰ ἐρείπια τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἧτις ὠκοδομήθη 1150 καὶ 1180 ἐπὶ τοῦ τόπου, ἔνθα ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου Ἡρώδης. Τανῦν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Προδρόμου οἱ Μωχμεθανοὶ ὠκοδομήσαν τζαμίον καὶ καταβαίνουν εἰς τὸν τάφον διὰ κλίμακος κάτωθεν οὗτος συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν τάφων τῶν δύο ἄλλων προφητῶν Ἐλοσαίου καὶ Ἀβδίου.

Ναζαρέτ.

Ναζαρέτ εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας, δὲν ἀναφέρεται παντελῶς πρὸ χριστοῦ. Ὁ Λουκάς εἶνε ὁ πρῶτος ὅστις ποιεῖται λόγον περὶ αὐτῆς. Ἡ Ναζαρέτ ἐγένετο ὀνομαστὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ διότι ἐνταῦθα κατῴκει ἡ παρθένος Μαριάμ καὶ ἔζη ὁ ἐξ αὐτῆς τεχθεὶς Ἰησοῦς ὅστις ὠρίσθη νὰ ὀνομασθῇ Ναζωραῖος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 4 ἑκατ. ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ Ἐλένη ὠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκκλησίαν βασιλικὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἧτις κατὰ παράδοσιν ὑπάρχει παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Ναζαρέτ, ὅπου ἡ θεοτόκος ἤκουσε τὸ «χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Οἱ Σαρακηνοὶ κατέστρεψαν αὐτήν. . . Καὶ ὁ ἐκ τῶν σταυροφόρων Ταγκρέδος δὲν ἐβράδυνε νὰ τὴν ἀνοικοδομήσῃ κατὰ τὸ 1183 Βαδουῖνος ὁ Δ'. ἀπέθανεν ἐνταῦθα, 4 δὲ ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπέσεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σαλαδόνου καὶ τὸ 1263 ἐπυρπολήθη. Ἐρείπια τῆς συναγωγῆς εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὁ Σωτὴρ σώζονται.

Ἡ Ναζαρέτ ἔχει ὑπὲρ τοὺς 6000 κατοίκους, ἐξ ὧν 2500 εἶνε Ἕλληνες.

Αἱ κέδροι τοῦ λιβάνου

Ἡ κέδρος εἶναι δένδρον μεγαλοπρεπὲς ἔχον κλάδους μακροὺς καὶ ἀειθαλεῖς. . . ἡ κέδρος εἶναι τὸ ὀνομαστότερον τῶν δένδρων τῶν μνημονευομένων ἐν τῇ Γραφῇ, τὸ ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας, τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀθανασίας. . . Ὄνομασται ἦσαν αἱ κέδροι τοῦ λιβάνου διὰ τὸ ὕψος αὐτῶν. . . καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ λιβάνου τῶν ὑψηλῶν καὶ μετεώρων. Εἰς τὸν Ἰεζεκιὴλ αἱ κέδροι ὑπῆρχον ἔμβλημα τοῦ Μεσίου καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τὸ ξύλον τῆς κέδρου εἶναι ἐξαιρετικῶς σκληρόν, ἐξ οὗ ἦτο ἐν χρήσει εἰς οἰκοδομὰς, εἰς κατασκευὴν λεπτῶν τεχνουργημάτων κ.λ. Τὰ ἀνάκτορα καὶ ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἦσαν ἐκ κέδρων. Αἱ κέδροι τοῦ λιβάνου βαίνουν εἰς ἐλαττούμεναι

ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐλάχιστοί δὲ σώζονται. «Αἱ κέδροι τοῦ λιβάνου — λέγει ὁ Λαμαρτίνος (vohage en Orient) εἶναι τὰ μεγαλοπρεπέστερα φυσικὰ μνημεῖα τοῦ σύμπαντος· ἡ θρησκεία ἢ ποίησις ἢ ἱστορία τὰ καθιέρωσαν ἐξ Ἰσου. Πόσαι προσευχαὶ δὲν ἀντήχησαν ὑπὸ τοὺς κλάδους τούτους. Καὶ ποῖος ὠραιότερος ναός, ποῖος βωμὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐγγύτερος. Τὸ ἀγιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐπιστέγασμα τοῦ τελευταίου ὀροπέδιου τοῦ λιβάνου τοῦ στελέχους τῶν κέδρων καὶ τοῦ θόλου τῶν ἱερῶν τούτων κλάδων, οἵτινες ἐσκίασαν καὶ σκιάζουσιν ἐτι τόσας ἀνθρωπίνους γενεὰς αἱ ὁποῖαι προφέρουσι διαφόρως τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀναγνωρίζουσιν αὐτὸν πανταχοῦ ἐν τοῖς ἔργοις του καὶ τὸν λατρεύουσιν ἐν ταῖς φυσικαῖς αὐτοῦ ἐκδηλώσεσιν».

Φασιανός.

Οἱ Φασιανοὶ ἔχουσι τὰ βλέφαρα καὶ τὰς παρεῖας γυμνάς ἢ δὲ μακρὰ καὶ ὀξεῖα οὐρά των ἔχει 18 πτερά, ὧν τὰ μεσαῖα καλύπτουσι τὰ λοιπὰ ἐν εἰδῇ στεγασματος.

Εἶνε τὸ ὠραιότερόν τῶν πτηνῶν ὁ ἄρρην φέρει ὠραιότατον κίτρινον λόφον, ἔχει στῆθος πορφυροῦν καὶ τράχηλον χρυσοῦν. Τὸ πτηνὸν τοῦτο κατάγεται ἐξ Ἰνδιῶν Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει εἰς τὰ θεσσαλικὰ δάση.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἀκάματος φίλος καὶ συνήγορος τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ χριστιανικῶν ἔθνῶν Ἐδουάρδος Φρήμαν καθηγητὴς τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξωβίας, ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς λαμπρὸν ἔργον, τὴν ἱστορίαν τῆς Σικελίας. Ὁ πρῶτος καὶ δεῦτερος τόμος περιλαμβάνουσι τὴν παναρχαίαν ἱστορίαν τῆς νήσου, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὰ κατὰ τὰς αὐτοῖσι ἑλληνικὰς ἀποικίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν μέχρι τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

Ἐδημοσιεύθη περὶ τὰ τέλη τοῦ λήξαντος ἔτους ἐν Λειψία τομίδιον φέρων ἐπιγραφὴν «Ἑλληνικὰ Δημοτικὰ ἄσματα», μεταφρασθέντα ὑπὸ Γ. Μάυερ. Ὁ μεταφραστὴς εἶναι ὁ γνωστός ἐν Γράτς τῆς Αὐστρίας φιλέλληνας καὶ φιλόλογος καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Μάυερ, ὅστις εἶναι γνώστης καὶ εἰδήμων, οὐ μόνον τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδαντικῆς, ἧς ἐδημοσίευσεν καὶ τὴν ἀρίστην γραμματικὴν. Ὁ φιλόνομος καθηγητὴς μετέφρασεν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τὰ ἄριστα τῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, εἰλημμένων ἐκ τῶν συλλογῶν τοῦ Πάσσαρ, τοῦ Λελέκου, τοῦ Ἀραβαντινοῦ, τοῦ Σακελλαρίου καὶ ἄλλων, ἐπίσης δὲ καὶ ἑλληνοϊταλικά τραγῳδία ἐκ τῶν γνωστῶν ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Σικελίᾳ ἀδομμένων ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἑλλήνων καὶ τὴν καταγωγὴν ἰταλοελλήνων.

Τῇ 12 Μαρτίου ὁ Syqlvain Dornon ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων προτιθέμενος νὰ διανύσῃ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης μέχρι Μόσχας διάστημα ἐπὶ ξυλοπέδων (échasses). Ὁ ἀτρόμητος ταξιδιωτὴς φέρει στολὴν ποιμηνικὴν, παριστῶν οὕτω εἰς τοὺς κατὰ τὴν πορείαν του συναντώμενους αὐτὸν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα ποιμένος τριῶν καὶ ἡμίσεως μέτρων ὕψους. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς πεζοπορίας ἐθεωρήθη ἐν Εὐρώπῃ ὡς ἐν ἐκ τῶν παραβολωτέρων